10/04/2022

Η Εορτή του Οσίου Σάββα του εν Καλύμνω στη Σύμη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

Σήμερα 10η Απριλίου 2022, Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο Σεβ. Μητροπολίτης Σύμης κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε την Θεία Λειτουργία στον Ενοριακό Ναό του Αγίου Αθανασίου Σύμης, όπου εορτάστηκε και η ιερά μνήμη του Οσίου πατρός ημών Σάββα του εν Καλύμνω. Αναφέρεται δε, ότι στο κτιριακό συγκρότημα του μεγαλοπρεπούς αυτού Ναού, τιμάται επ' ονόματι του συγκεκριμένου Αγίου περικαλλές Παρεκκλήσιον, όπου προς αγιασμόν των πιστών φυλάσσεται ως μέγας πνευματικός θησαυρός η ι. Εικόνα του Οσίου, ευλογία

της Ι. Μονής Αγίων Πάντων της Καλύμνου, ένθα ο Άγιος εγκαταβίωσε και θεοφιλώς ασκήτευσε.

Εφέτος, κατόπιν των ενεργειών του Σεβ. Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, μετά από σχετικό αίτημα του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, απεστάλη εκ του Σεβ. Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου και Αστυπαλαίας κ. Παισίου, Ιερόν Επιτραχήλιον εκ του αφθάρτου Σκηνώματος του Οσίου Σάββα, το οποίον ετοποθετήθη σε ειδική καλλιτεχνική προθήκη κατασκευής του ξυλογλυπτικού εργαστηρίου Μιχαήλ και Ιακώβου Μισού, για να παραμείνει εις το διηνεκές εις το Παρεκκλήσιον προς ευλογία των ευλαβών Χριστιανών της ενορίας, αλλά και πάντων των Προσκυνητών του θαυματουργού Οσίου.

Ο Σεβ. Ποιμενάρχης συλλειτούργησε μετά του Εφημερίου του Ι. Ναού, Οικονόμου π. Ελευθερίου Οθίτη, του π. Αντωνίου Μανιά και του Διακόνου π. Γεωργίου Κακακιού, ενώ το ι. αναλόγιον διακόνησαν οι Ιεροψάλτες κ. Γεώργιος Μοσκιού, κ. Εμμανουήλ Κυπριώτης και κ. Αγαπητός Μιχελλής, με την συμμετοχή ευαρίθμου εκκλησιάσματος, ως και του Δημάρχου Σύμης, κ. Ελευθερίου Παπακαλοδούκα και του πρ. Δημάρχου Ροδίων κ. Φωτίου Χατζηδιάκου. Ο Σεβασμιώτατος δραττόμενος της ευκαιρίας ανεφέρθη εις την σύγχρονη μορφή του τιμωμένου Αγίου Σάββα και την κατά Θεόν βιωτή του, που ως αποτέλεσμα είχε την καλλιέργεια μεγάλης και μέχρι σήμερα ζώσης πνευματικότητος στην ευλογημένη Νήσο της Καλύμνου και εν γένει στα Δωδεκάνησα.

Ὁ θεόφρων πατὴρ ἡμῶν Σάββας ὁ νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1862 στὴν Ἡρακλείτσα τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μικροπωλητοῦ καὶ τὴν Σμαραγδή. Ἦταν μοναχοπαίδι καὶ κατὰ τὸ βάπτισμα ἔλαβε τὸ ὄνομα Βασίλειος. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἦταν πιστὸς καὶ εὐσεβής. Ἀφοῦ τελείωσε τό Δημοτικό σχολεῖο δὲν συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὸ γυμνάσιο καί ὁ πατέρας του, τοῦ ἄνοιξε ἕνα μαγαζί. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Χριστὸ μεγάλωνε καὶ ἐνῶ μόλις βρισκόταν στὴν ἐφηβική ἡλικία, εἶχε κατασταλάξει, ὅτι ἡ καρδιά του ποθοῦσε τὴν μοναχικὴ πολιτεία.

Μόλις σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ὁ νεαρὸς Βασίλειος ἄφησε τὴν δουλειὰ του καί ἔφυγε, διότι ἡ ψυχὴ του ποθοῦσε κάτι ἄλλο, μία ἄλλη, διαφορετικὴ ζωή. Κατευθύνεται στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὅπου ἐπὶ δώδεκα ἔτη ζεῖ πλέον μὲ προσευχὴ καὶ αὐστηρὴ ἄσκηση. Στήν συνέχεια φτάνει προσκυνητής τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ στά Ἱεροσόλυμα.

Ἐλπίζοντας πάντα στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χοζεβᾶ, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ τριετῆ ἐνάρετο βίο κείρεται μοναχὸς τὸ 1890

καὶ ἀργότερα, τὸ ἔτος 1894, ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς, Καλλίνικο, στὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ στὴν ἁγιογραφία.

Τὸ 1902 χειροτονεῖται διάκονος καὶ τὸ ἑπόμενο ἔτος πρεσβύτερος. Διακονεῖ μέχρι τὸ ἔτος 1906 ὡς ἐφημέριος της Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τὸ 1916 ὕστερα ἀπὸ 26 χρόνια περίπου παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι σφραγίζει μία ὡραῖα ἀσκητικὴ ζωή, πλήρη πνευματικῆς καρποφορίας. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου καί μεταβαίνει στὴ νῆσο Πάτμο, ὅπου διαμένει δυὸ χρόνια καὶ ἱστορεῖ δυὸ εἰκόνες στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς.

Ἔπειτα ἔρχεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου πληροφορεῖται ὅτι τὸν ἀναζητεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Μεταβαίνει στὴν Αἴγινα καὶ διακονεῖ τὸν Ἅγιο μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ συγκαταβίωση μὲ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο συνέβαλε πολύ στὴν πνευματική του πρόοδο. Ὅταν ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκοιμήθη, ὁ Ὅσιος Σάββας ἔμεινε ἔγκλειστος στὸ κελλί του μέ προσευχή γιὰ σαράντα ἡμέρες, ἁγιογραφώντας τήν πρώτη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Στὴν Αἴγινα παραμένει μέχρι τὸ ἔτος 1926. Ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Ἀθήνα, διότι στὴ Μονὴ προσέρχεται πολὺς κόσμος καὶ ὁ θόρυβος τὸν κουράζει. Στὴν Ἀθήνα συναντᾶ τὸν Καλύμνιο Γεράσιμο Ζερβό, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοξενεῖ στὸ σπίτι του καὶ τὸν πείθει τελικὰ νὰ μεταβεῖ στὴν Κάλυμνο.
Μετὰ ἀπὸ θεία φώτιση, καταλήγει στὴν μονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, τήν ὁποία ἀνακαινίζει καί στὸν τόπο αὐτὸ ξεκινᾶ μία ἔντονη πνευματικὴ ζωὴ καὶ δραστηριότητα. Τὰ χαρίσματά του ἀρχίζουν νὰ ξεδιπλώνονται, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξάνονται.

Στήν Μονή τότε ζοῦσαν λίγες Μοναχές, τίς ὁποῖες ὁ Ἅγιος Σάββας διακονοῦσε μέ ταπείνωση ὡς Λειτουργός τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν καί Πνευματικός στό ἱ. Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως καί διαποιμάνσεως. Ὁ καθημερινός του μοναχικὸς βίος περιλαμβάνει τὴν ἁγιογραφία καὶ τὴν βυζαντινὴ μουσική, ποὺ γνώριζε καλά καί μάλιστα προσπάθησε νὰ μεταδώσει καὶ σὲ ἄλλους.

Ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν τέλεση τῶν Ἱ. Μυστηρίων καὶ κυρίως τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν ὁποία φαίνεται ὅτι ἰδιαιτέρως ζοῦσε. Οἱ διηγήσεις περιγράφουν ὅτι συχνὰ συλλειτουργοῦσε μὲ ἁγίους καὶ ἀγγέλους. Ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης ὑπηρετοῦσε μὲ φόβο Θεοῦ καὶ διάκριση μεγάλη. Ἦταν ἐπιεικὴς καὶ εὔσπλαχνος μὲ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων, δὲν ἀνεχόταν ὅμως τὴν βλασφημία καὶ τὴν κατάκριση.

Ἡ προσευχή ἦταν καθημερινά τό κύριο πνευματικό του ἔργο. Συχνὰ δάκρυζε καὶ μὲ

πόθο παρακαλοῦσε γιὰ τὴν μετάνοια τῶν πνευματικῶν τοῦ παιδιῶν. Διδάσκει μὲ τά λόγια, ἀλλά καὶ τὸ παράδειγμά του. Βοηθᾶ χῆρες, ὀρφανὰ καὶ φτωχούς, ἀπό τά ἔσοδα τῆς ἁγιογραφίας. Ζεῖ μὲ ταπείνωση, ἄσκηση, ἀφιλοχρηματία καὶ προσφορά, ὥστε τὸ ἀγγελικὸ παράδειγμά του νὰ ἐνθυμοῦνται μὲ δάκρυα καὶ συγκίνηση ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐπίσης, ἔκανε ἰδιαίτερη προσευχή γιά τήν ἐλευθερία τῶν Δωδεκανήσων, τά ὁποῖα ἐκεῖνα τά χρόνια βρίσκονταν κάτω ἀπό ἰταλική κατοχή. Οἱ ἑτερόδοξοι κατακτητές, προσπαθοῦσαν νά ἀφελληνίσουν τά νησιά μας καί νά ἀποκόψουν τούς Ἕλληνες κατοίκους ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τήν Ὀρθόδοξη πίστη, κλείνοντας τά ἑλληνικά σχολεῖα καί ἀποδυναμώνοντας τούς δεσμούς μέ τήν μητέρα Ἐκκλησία.

Ὁ Ἅγιος εἶχε μυστική, ἡσυχαστικὴ ζωή, γευόταν τὴν προσευχή, ὡς ἕνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Μέ τήν προσευχή του, πού ἔφτανε στόν Θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἔσωζε καί σώζει πολλούς ἀνθρώπους ἀπό κινδύνους. Ἡ σκληρή του ἄσκηση τοῦ χάρισε τήν εὐωδία τοῦ σώματός του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσθένεια. Ἀξιώθηκε τῆς εὐωδίας τοῦ σώματός του ἐν ζωῇ, καθὼς καὶ τὸ πέρασμά του ἦταν εὐῶδες, εὐωδία ἡ ὁποία θὰ ἐξέλθει καὶ ἀπὸ τὸ μνῆμα του μετὰ τὴν ἐκταφή του.

Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο συμπλήρωσε τὶς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, μὲ ἄκρα περισυλλογὴ καὶ ἱερὰ κατάνυξη, ἐνῶ λίγο πρὶν τὸ τέλος ἡ τελευταία φράση του ἦταν «Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος, ὁ Κύριος». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἦταν ἡ βεβαίωση τῆς ἐν Χριστῷ πορείας του καί τελειώσεως.

Αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ φανέρωσε τὴν ἁγιότητα τοῦ Ὁσίου, ἦταν ἡ μυροβλυσία ἐκ τοῦ τάφου του. Ἦταν ἕνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας ποὺ κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς καὶ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ σημεῖο ἔγινε γνωστό σ’ ὅλο τό νησί. Ὅλοι αἰσθάνονταν τὴν εὐωδία τοῦ λειψάνου του χιλιόμετρα μακριά, καὶ ὅλοι ἔτρεχαν πρὸς τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν ἐνώπιόν του.

Μετὰ ἀπὸ 10 ἔτη, ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων λειψάνων του, στὶς 7 Ἀπριλίου 1957. Ἕνα πυκνὸ νέφος θείας εὐωδίας κάλυψε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου μεταφέρθηκε σὲ λάρνακα, στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου. Ἡ ἐπίσημη ἁγιοκατάταξη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Νέου ἔγινε διὰ Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριαρχείου τήν 19η Φεβρουαρίου 1992.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ